

jen uznán a to výslovně jen na čas členství žalobcova, takže tento původní důvod nároku nijak nebyl odklizen a novým, t. j. oním smírem, smlouvou nahrazen. Byla to jen prozatimní úprava poměru až do rozhodnutí kongregace v Římě o vyhoštění žalobce; od té doby bylo pochybno, je-li žalobce ještě členem řádu čili nic a proto se mu vyměřily prozatimní alimenty, jakmile však kongregace rozhodne a ukáže se, zda žalobce členem řádu zůstal či nezůstal, bude podle toho řád k alimentaci povinen, nebo nebude. A tak tedy smírem je uznán dřívější právní stav a tedy původní důvod závazku; nikterak však ani nepřistoupil, neřku-li aby na jeho místo nastoupil důvod nový, nýbrž bylo jen přechodně nejisto a pochybno, zda onen právní stav a tedy původní a pořád jediný důvod alim. závazku, členství žalobcovo v řádě, posud trvá.

Trvá-li ale v e ř e j n o p r á v n í důvod závazku a nebyl nahrazen soukromoprávním, pak platí i zde totéž, co ad 1) vyloženo: vždycky i podle smíru se tu musí řešiti otázka, je-li žalobce členem řádu, což však lze jen na základě předpisů církevního práva a spadá pod tutéž »jurisdikční moc pro obor církevní platnou«, o které byla shora řeč.

Nejvyšší soud může tu sice poukázati na příslušné předpisy kanonického práva, avšak musí se výkladu jich a zaujetí stanoviska zdržeti. Jsou to, když žalobce obdržel sekularisační indult dto ve Vídni 20. listopadu 1919, jenž podle obsahu kanonu 640 § 1 č. 1 a 2, a oženil se, předkem § 2 téhož Kanonu a pak Kanon 646 § 1 č. 3, citováno podle kodex iuris canonici Pii X pontificis maximi iussu digestus, Ratisborae 1919.

Bylo proto tak rozhodnuto, jak se stalo (§ 42 j. n., § 477 č. 6, § 478 odd. 1, § 240 odd. 1, § 471 č. 7, § 513 c. ř. s.

Rozhodnutí nejv. soudu z 1. dubna 1924 č. j. Rv. I 64/24-1. R. v. z. s. Doležal.

Krádež na vlastní věci nemožna.

Krajským soudem v N. dne 25. ledna 1924 uznáni byli vinými: J. K., že ve společnosti s R. M. a P. J. jako spoluzloději z držení a bez přivolení majitele nezjištěného, pokud se týče finanční správy z uzavřené stáje Fr. B. koně odňali, Fr. C., že zločin hořejší nastrojil.

V důvodech rozsudku I. soudu se praví, že dne 3. ledna 1921 byl na říšské silnici finanční strážník zabaven kůň, který měl býti přepašován do Německa, a že kůň ten byl dán do stáje

Fr. B., dále, že J. K. s druhými spoluzloději z uzavřené stáje ukradl a s druhými spoluzloději vedl koně přes hranice; tohoto koně koupil před tím švagr J. K.—a, jakýsi Sch., ale kůň při přepašování byl právě od finanční stráže chycen, do stáje zavřen, ale pro kupitele Sch. měl býti kůň ukraden; kůň prý nebyl již v držení Sch., nýbrž finanční správy, poněvadž byl podle § 12 zákona z 18. března 1920 č. 188 Sb. z. a n. prohlášen za propadlého; na zmateční stížnost Fr. R. (ne J. K., který mezitím trest odpykal) byl rozsudek krajského soudu jako zmatečný zrušen celý a věc vrácena krajskému soudu, rovněž zrušen i rozsudek z 9. února 1922, jímž byl před tím spoluzloděj R. M. též pro zločin krádeže odsouzen.

V důvodech rozhodnutí se praví, že zmateční stížnost F. R. právem vytýká, že napadený rozsudek nezjišťuje přesně a bezvadně, je-li zde způsobilý předmět krádeže (věc cizí) a jednali-li přímí pachatelé krádeže J. K., P. J., R. M. ve svůj prospěch, jak předpokládá § 171 tr. z. Nalezací soud zdá se připouštěti, že vlastníkem koně je Sch. a že obžalovaný J. K. (švagr Sch.—e) byl se svými společníky od Sch. zjednan, aby koně pro Sch. »ukradli« z držení finančního eráru, jehož orgány byl kůň při nedovoleném pašování přes hranice zabaven; přesného zjištění v tom směru rozsudek neobsahuje — praví-li, že soud bere za prokázáno, že dotyčného koně prý koupil Sch. a že jej měli — když byl finanční stráží zabaven — se společníky pro tohoto Sch. »ukrásti a přivésti«.

Přesné zjištění pravého stavu věci jest však důležité pro posouzení, je-li zde opravdu skutková podstata zločinu krádeže u K. a M. podle shora uvedeného rozsudku již dříve vinným uznaného, resp. spoluviny na krádeži u P. V tom směru zjišťuje soud bezvadně pouze, že J. K. se 2 společníky odňal koně z držení a bez přivolení finančních orgánů a že mu Fr. R. při činu úmyslně napomáhal tím, že mu označil místo (stáj), kde se kůň nalézá a poradil, jak by se do uzamčené stáje dostali.

Šlo-li o věc cizí a jednali-li přímí pachatelé v úmyslu zlodějském však rozsudek nezjišťuje. Byl-li Sch. opravdu vlastníkem koně a sjednal-li si K. a spol. aby koně »ukradli« pro něho (správně řečeno, aby se zabaveného koně nedovoleně zmocnili a Sch. jej přivedli) pak bude skutková podstata zločinu krádeže (a ovšem také spoluviny na krádeži u R.) vyloučena, poněvadž nebude lze říci, že jde o věci cizí a že pachatelé jednali pro svůj prospěch, byvše vlastníkem sjednání a jsouce tak jeho zmocněnci, jednající ve prospěch zmocnitelův.

Dojde-li prvý soud po novém projednání věci k náhledu,

že skutková podstata zločinu krádeže není dána, bude arcí jeho povinností, aby uvážil nepřichází-li v úvahu u obou obžalovaných a u P. M. skutková podstata buď spoluviny na přečinu podle § 1 zákona o maření exekuce resp. přestupek podle § 3 téhož zákona.

Ustanovení § 1 zák. ze dne 25. května 1893, č. 78 ř. z. předpokládá, že dlužník, v úmyslu, aby zcela nebo z části zmařil uspokojení svého věřitele za exekuce sobě hrozící, odstraní majetkové předměty. V tomto případě jest zjištěno, že kůň byl zabaven finanční stráží pro podezření důchodkového přestupku.

Úředním zabavením a prozatímním uschováním koně bylo proti vlastníku koně, po případě proti pachatelům důchodkového trestního činu jím zjednaným zavedeno důchodkové trestní řízení vzhledem k ustanovení § 582 a 535 tr. z. důchodkového. Přes to, že v době činu snad ještě nedošlo k rozsudku v trestním řízení důchodkovém a kůň nebyl prohlášen za propadlého, hrozila nepochybně vlastníku koně exekuce již od okamžiku, kdy bylo nebezpečí, že se exekuce zavede — tohoto nebezpečí mohl si býti jak majitel koně tak pachatelé od něho zjednaní vědomi, jakmile pravý stav věci znali.

K naplnění skutkové podstaty přestupku § 3 citovaného zákona stačí, když kdokoliv (i jiný než dlužník) odstraní věci z úředního rozkazu zabavené, aby jimi úřad nemohl nakládati.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. září 1924 č. j. Zm I 194/24.

R. z. s. Amcha.

Podle §u 17 tisk. zák. dlužno odevzdati tiskopis na úředním místě samém; nestačí odevzdati povinný výtisk na poštu.

Rozsudkem okresního jako tiskového soudu v Ch. uznán byl obžalovaný vinným přestupkem § 17 zákona o tisku, jehož se dopustil tím, že jako tiskař periodického tiskopisu a to jeho č. 25 a 27 z 21. června, pokud se týče z 5. července 1924 proti své povinnosti neodevzdal těchto čísel hned, když je počal rozdávat nebo rozesílati úřadu bezpečnosti toho místa, kde se spis vydává, t. j. okresní politické správě, nýbrž až teprve o den později.

K odvolání obžalovaného z výroku o vině a trestu byl rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Ch. rozsudek prvního soudu změněn a obžalovaný podle § 259 č. 3 tr. ř. obžaloby zproštěn.